

РЕШЕНИЕ

№ 4867

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4953** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу Решение от 18.03.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 108-ми с-в, по н.а.х.д. № 14797/2020г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 481327-F489311/29.11.2019г. на началника на отдел „Оперативни дейности“ – С. в Централно управление на НАП, с което за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на касатора е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева на основание чл. 185, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ във връзка с чл.185, ал.1 от ЗДДС.

С жалбата се релевира неправилност на решението на СРС поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът счита, че нарушението се явява маловажно. Моли да бъде отменено атакуваното НП и да му бъдат присъдени разноски по делото.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът се представлява от юрисконсулт. Оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В обжалваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 22.05.2019 г. в 17:00 ч. инспектори по приходите в ЦУ на НАП извършили проверка в ресторант „В.“, намиращ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. В обекта имало регистрирано фискално устройство /ФУ/, което разполагало с функцията „служебно въведени“ и „служебно изведени“ суми. Контролните органи извършили контролна покупка, за която била издаден фискален бон. Свидетелите се легитимирали и проверили паметта на ФУ - в нея били отразени 345 лева. В касата фактическата наличност била 93,84 лева. Разликата от 251,16 лева между наличността и отразената във ФУ сума не била отразена във ФУ чрез функцията „служебно изведени“ суми. Управителят на дружеството изготвила опис на сумата, която била фактическата наличност. Дала писмено обяснение, в което посочила, че разликата се дължина сума, взета от касата за заплащане на стока. За проверката бил съставен протокол. Контролният орган счел, че дружеството е извършило нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства и съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F489311/30.05.2019г. Въз основа на акта е издадено и обжалваното НП.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство, включително при съставяне на АУАН и НП, и не е налице неяснота относно вмененото на касатора нарушение. Съдът е стигнал до извод, че е безспорно доказано от обективна страна извършеното от дружеството нарушение на посочената в АУАН и НП норма на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г.

Решението е правилно.

Безспорно е, че при извършената проверка проверяващите служители на НАП са установили разликата от 251,16 лева между наличността и отразената във ФУ сума. При положение, че фискалното устройство, функциониращо в процесния търговски обект позволява операциите „служебно изведени“ то разликата от 251,16 лева между отразената във ФУ сума и касовата наличност е следвало да бъде отбелязана във ФУ чрез използването ѝ, но това не е било сторено. Съгласно чл. 33, ал. 1 от с.з. „извън случаите на продажби/сторно операции всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми“. Настоящият състав намира за правилен извода на АНО, потвърден от СРС, че извършеното деяние представлява нарушение на горепосочената норма. Не се констатира релевираното с касационната жалба разминаване или неяснота в описанието на нарушението и правната му квалификация, посочена в НП. Ясно е посочено в текста на последното, че дружеството не е изпълнило задължението си да отбележи всяка промяна в касовата наличност на фискалното устройство чрез операциите „служебно изведени“ суми, като наред с това е дадено и цифровото описание на нарушената норма. Описана е в пълнота фактическата обстановка като

време, място и други обстоятелства, при които е извършено процесното нарушение. По възраженията на дружеството жалбоподател за маловажност на нарушението настоящият касационен състав споделя изложените от СРС мотиви. Съгласно чл. 28 от ЗАНН „за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание“. Поради липсата на легална дефиниция на маловажните случаи в ЗАНН по аналогия следва да бъде взета предвид дадената такава в НК, а именно: „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид – чл. 93, т. 9 от НК. В случая извършеното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от същия вид, дори да е извършено за пръв път.

Наложено наказание „имуществена санкция“ е в рамките на установените в санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС във връзка с чл. 185, ал.1 от ЗДДС размери, като е в размер на минимума от 500 лв., поради което не подлежи на преценка за прекомерност.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника по касация на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде присъдена сумата от 80 лв. предвид ниската фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 и ал. 5 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XII-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.03.2021г. на Софийски районен съд, НО, 108-ми с-в, по н.а.х.д. № 14797/2020г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.